

копията пакъ се слѣха заедно и пакъ надъ земята се залюлъ грамадното знаме. То ставаше ту по-ярко, ту пакъ трептѣше и загасваше, като че ли не знаеше какво да прави, — да изгасне ли съвсемъ, или пакъ да запали цѣлото небе съ своя чудесенъ пламъкъ...

Освенъ тази игра на знамето, нищо друго не нарушаваше покоя на еднообразната бѣла равнина. Никжде нѣмаше нито най-малъкъ признакъ за животъ. Пустинята изглеждаше като свѣрталище на смъртта и на студа. Само на едно мѣсто, въ малка падинка между две прѣспи снѣгъ, можеше да се забележи и тънка струя пара, която се издигаше изподъ снѣга. Чудно: какъ може пара да се издига изподъ замръз-налата снѣжна покривка?

Въ тази падинка, между дветѣ прѣспи, въ скалата имаше пукнатина, прилична на пещера. Тя бѣше отлично запазена отъ леденитѣ вѣтрове, които понѣкога духаха надъ снѣжната пустиня по нѣколко дни наредъ. Въ тази пещера се бѣше скрила следъ първия зименъ снѣгъ голѣма бѣла мечка, която тамъ и заспа.

Ловѣтъ презъ лѣтото бѣше сполучливъ, мечката се наяде до насита съ елени и тюлени, затлѣстѣ и се чувствуваше отлично. Макаръ че много ѝ се спѣше, но, като влѣзе въ пещерата, тя не заспа веднага, а нѣколко дни се въртѣше и рѣмжеше, докато се настани по-удобно. Презъ всичкитѣ тѣзи дни валѣше снѣгъ върху пукнатината на ледената скала, докато я затрупа съвсемъ. Така старата мечка си направи, макаръ и тѣсно, но много удобно жилище. Въ него бѣ невъзможно да се движи, но за това мечката не мислѣше. Следъ день или два тя заспа тѣй дълбоко, че единствената ѝ работа бѣ да диша: отъ това произлизаше парата, която се издигаше надъ снѣга.

Зимата върлуваше. Бури вилнѣха надъ снѣжната пустиня. Падна толкова много снѣгъ, че никакви следи не останаха отъ ледената кжца на мечката. Студѣтъ